

РЕШЕНИЕ

№ 39912

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9686** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 3, вр. чл. 203 и сл. АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от О. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]01. чрез адв. И. Ю. от САК, с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди причинени от нищожна Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, представляваща пропуснати от ищеца ползи в размер на 750 лв., а именно допълнителни възнаграждения (бонуси) и ДМС, които се полагат на ненаказаните служители в размер на 550 лв. бонуси и 200 лв. купони за храна, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.01.2023 г. до окончателното изплащане на вземането и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв., причинени от Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. Претендират се и направените по делото разноски.

С жалбата се твърди, че издадената спрямо ищеца заповед, с която му е наложено посоченото погоре дисциплинарно наказание, е нищожен административен акт и се иска съдът след като се убеди в основателността на исканията, да постанови решение, с което на осн. чл. 204, ал. 3 от АПК да установи незаконосъобразността и прогласи нищожността на Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, с която е наложено на ищеца О. Г. Г., в качеството на младши инспектор –

надзирател 2-ра степен в затвора в [населено място], I-ва категория, на осн. чл. 194, ал. 2, т. 2, вр. чл. 200, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 9 месеца до една година, за нарушение на чл. 312, т. 8 от ППЗИНЗС от 27.09.2021 г.-„Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения, са длъжни да: т. 8 не допускат лишението от свобода и задържаните под стража, да се движат в района на поста без съответно разрешение или без да се съпровождат от длъжностно лице“), както и раздел VI, т. 1 от „Други особености и дейности на постовите“ на пост № 12, а именно „Да се знае всеки момент броя на лишението от свобода охранявани от него...“ и т. 2 от същия раздел „Да отключва и заключва лично всички врати и решетки, съгласно изискванията на режима“ , което е нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т. 2.

Иска се съдът да обяви за нищожна заповедта, да присъди исканите обезщетение, ведно със законите лихви и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът О. Г. Г., чрезадв. И. Ю. – редовно призован, се явява лично и с адв. Ю.. Адвокат Ю. иска съдът да уважи исковата претенция така, както е заявена в исковата молба. Счита, че всички твърдения изложени в исковата молба са се установили по един безспорен начин. Независимо, че свидетелката е съпруга на доверителя му, доколкото по делото не са събрани доказателства, които да опровергават нейните свидетелски показания, а и с оглед обстоятелството, че се претендират нематериални щети, близките хора в семейството са най-добрите свидетели на тези негативни последици в съзнанието и ежедневието на дадено лице. Моли за присъждане на разноски, за което представя списък.

Ответникът ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА" – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юриконсулт К. иска съдът да отхвърли исковата претенция, като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. СГП – редовно уведомена, се представлява от прокурор К..

ПРОКУРОРЪТ иска съдът да уважи исковата молба. Счита, че искът е основателен. Относно размера за неимуществени вреди, следва да се присъди по справедливост.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Държавният служител младши инспектор О. Г. Г. надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория допуснал нарушение на служебната дисциплина на 26.11.2021 година от 8.30 часа до 8.40 часа при приемане и сдаване на XI-та група, тъй като застъпващ постови на пост № 12 заедно с колегата си младши инспектор С. М. А. - надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория (отстъпващ постови) при извършване на сутрешна проверка на лишението от свобода на пост № 12, XI-та група при широко отворени врати, влезли заедно в спалните помещения, с което са създали предпоставка за опасност на техния живот и здраве, както и за сигурността на затвора [населено място].

С деянието си младши инспектор О. Г. Г. - надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория виновенно нарушил чл. 312, т. 8 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (Чл. 312. Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения, са длъжни да: т. 8 не допускат лишението от свобода и задържаните под стража, да се движат в района на поста без съответно разрешение или без да се съпровождат от длъжностно лице“), както и раздел VI, т. 1 от „Други особености и дейности на постовите“ на пост № 12, а именно „Да се знае всеки момент броя на лишението от свобода охранявани от него...“ и т. 2 от същия раздел „Да отключва и заключва лично всички врати и решетки, съгласно изискванията на режима“ , което е нарушение на служебната дисциплина по

смисъла на чл.194, ал. 2, т. 2 „Неизпълнение на служебните задължения” от Закона за Министерството на вътрешните работи, за което на основание чл. 200, ал.1, т.1., Дисциплинарно наказание се налага за извършване на нарушение в срока на наложеното наказание „писмено предупреждение ”, за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание от Закона за Министерството на вътрешните работи е предвидено налагането на дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца до 1 (една) година.

За извършеното на 26.11.2021 г. в затвора в [населено място] 1-ва категория нарушение на служебната дисциплина, установено от проверка, назначена с писмена заповед № Л-413/01.12.2021 г. , изменена със заповед № Л-420/06.12.2021 г., изменена със заповед № Л-425/09.12.2021 г. по описа на затвора в [населено място] I-ва категория, писмена справка рег. № 9108/23.12.2021 г. по описа на затвора в [населено място] I-ва категория, след като оценил събраните доказателства, взел предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, не приел писмените обяснения или възражения, тъй като служителя не е дал такива - протокол рег. № 9226/30.12.2021 г. по описа на затвора в [населено място] I-ва категория, на основание чл.194, ал. 1 и ал. 2, т.2 и чл. 200, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, началника на СЦЗ наложил на жалбоподателя дисциплинарно наказание „ПОРИЦАНИЕ“ за срок от девет месеца на младши инспектор О. Г. Г. - надзирател II- ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория, считано от датата на връчване на заповедта.

Заповедта е връчена на ищеца на 06.01.22 г.

По делото липсват доказателства, а и от твърденията в исковата молба е безспорно, че Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, не е оспорена от ищеца и съответно не е отменена както по административен, така и по съдебен ред.

За установяване на релевантните за изхода на производството факти по искане на процесуалния представител на ищеца пред съда са изслушани свидетелските показания Д. А. Г.-съпруга на ищеца. В показанията си свидетелката посочва, че през 2021 г. съпругът ѝ започнал работа в Затвора – С., на длъжност – надзирател. През периода от 2021 г. до 2022 г. са му налагани дисциплинарни наказания от администрацията на затвора. Не може да си спомни колко пъти, защото имало няколко поредни, но за тогава мисли, че е само едно, което било във връзка с инструктаж, който не му бил направен. Впоследствие го изпратили на школа. След това първото, до настоящия период са му налагани други наказания. Споделял ѝ по отношение на първите наказания, че причината да бъде санкциониран е, че не е бил спазил никакви действия, за които той всъщност е нямало как да знае, какво трябва да се случи, защото не е минал школа и не е бил инструктиран. Впоследствие, след случилите се събития бил изпратен в школа в [населено място] и му било направено такова обучение, което е трябвало да му бъде направено преди встъпване в длъжност. Това обучение продължило около три месеца. Той приел много тежко наказанията, които му били наложени преди инструктажа. Не смятал, че има вина за случилото се. Бил изнервен, в депресия, разболял се сърдечно и се чувствал много обиден, защото спрямо колегите си се чувствал като некадърник. Споделял ѝ е, че имат лично отношение към него, което продължава и до днес като тормоз, за какви ли не дребни неща. Първите наказания му повлияли пред колегите му, защото се чувства унижен, освен не го повишавали след 20 г. стаж в системата. Той бил на длъжност в степен I, която била за новобранци. Заплатата не му повишавали, а той бил баща на три деца и сериозен мъж. Споделял ѝ е, че не е получава бонуси и не го повишават, заради наказанието, което го води до депресия и това е несправедливо отношение спрямо него. В къщи непрекъснато говорел на тази тема и това го тормозело.

Депресията му се изразявала в нежелание да се захваща с нищо. Всеки ден като ходел на работа мислил, какво ли още ще се измисли да продължи тормоза към него. Той бил изнервен и в семейството му се променили отношенията. Това нещо се отразявало в тях. Не знае подробности за бонус системата. Мисли, че съпругът ѝ е оценен ниско. Не е споделял да се чувства виновен за нещо, което е извършил. Спомням си, че е наказван за някакви лекарства, които са били оставени в будката при него, за да бъдат предадени след това. Тези, които са ги оставили са му казали, че е говорено с началника. Той е говорил след това с началника, но го наказали след това. Не може да прецени, приемането на неща на поста да е нарушение. Съпругът ѝ е претърпявал трудова злополука, но не си спомням точния период. Съпругът ѝ приемал заеманата длъжност много отговорно. Обичал работата си, но бил подложен на тормоз и това го измъчвало. Тормозел го прекият му ръководител, заради лично отношение. Просто не го харесвал.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗДОВ, като исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и изричния текст на чл. 1, ал. 2 от ЗДОВ.

Видно от събраните по делото доказателства, предявени са обективно съединени иски срещу ГД „ИН“, за присъждане на обезщетение в размер на 750 лв., а именно допълнителни възнаграждения (бонуси) и ДМС, които се полагат на ненаказаните служители в размер на 550 лв. бонуси и 200 лв. купони за храна, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.01.2023 г. до окончателното изплащане на вземането и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв., причинени от Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

Условията за допустимост на исковите в производства като разглежданото са изчерпателно посочени от законодателя в чл. 204 от АПК. Текстът на ал. 1 гласи, че иск може да се предяви след отмяна на административния акт по съответния ред.

В следващите алинеи на чл. 204 от АПК са въведени и специални предпоставки за допустимост на предявените иски по Глава XI от АПК. Така според ал. 2 искът може да се предяви и заедно с оспорването на административния акт до приключване на първото заседание по делото, като всички недостатъци на исковата молба трябва да бъдат отстранени най-късно в същото заседание. Изключение от това правило е предвидено в разпоредбите на чл. 204, ал. 3 и ал. 4 от АПК, където липсва изискване за предварително произнасяне с влязъл в сила административен акт или съдебно решение относно нищожността на административния акт, респ. незаконосъобразността на действието или бездействието, доколкото нищожността на акта, респ. незаконосъобразността на действието или бездействието се установяват пред съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Тоест, когато твърдените вреди са настъпили от нищожен (но не незаконосъобразен) административен акт, предварителното установяване на нищожността или незаконосъобразността, не е процесуална предпоставка нито за завеждане на делото, нито за ангажиране на отговорността. Необходимо е обаче, в исковото производство сезираният съд да установи нищожността на акта, което може да се претендира без ограничение във времето по аргумент от чл. 149, ал. 5 от АПК, което може да стане по два начина: преюдициално в мотивите

на решението, а когато има обективно съединяване на иск за обезщетение с оспорване на административния акт по чл. 149, ал. 5 от АПК и/или с искане по Глава XV от дял III на АПК, съдът се произнася с един съдебен акт.

С оглед на което настоящият състав на съда приема, че исковата молба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано за това лице с правен интерес, която следва да се разгледа в хипотезата на чл. 204, ал. 3 от АПК.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая исковата претенция се основава на нищожен акт, издаден от началника на СЦЗ, поради което пасивно процесуално легитимирана да отговаря по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е ГД „ИН“, която е юридическо лице.

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/; вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени или неимуществени/; причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилите вреди.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В конкретния случай исковите претенции се основават на твърдения за нищожност на Заповед № Л-6/06.01.2022 г., издадена от началника на СЦЗ, с която е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за-срок от три до шест месеца.

Както бе посочено по-горе с оглед разпоредбата на чл. 204, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, на първо място съдът следва да установи нищожността на акта и едва след това - дали е причинно следствена връзка между действията и настъпилите за ищеца вреди.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

В случая визирания административен акт е издаден от компетентен административен орган – началник на СЦЗ.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че

практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. В случая, визираната заповед съдържа необходимите реквизити, включващи мотиви и следващ се от тях диспозитив, поради което същата съответства на предвидената форма за издаване на административен акт от съответния вид.

Нарушенията на административно производствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Въз основа на установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира, че не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които по сила и интензитет да опорочат акта до степен нищожност.

Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т. е. не е издаден на основание на нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта, би довело до нищожност на посоченото основание. В случая не се установява наличието на порока материална нищожност спрямо визирания акт, доколкото същият е издаден на валидно правно основание

За пълнота и с оглед наведеното от процесуалния представител на ищеца възражение, че заповедта е издадена въз основа на пълна липса на правно и фактическо основание, при изключително тежки нарушения на административнопроизводствените правила и в пълно противоречие с материалноправните разпоредби, в остро противоречие с целта на закона и добрите нрави, което я прави нищожна, следва да се поясни, че налагането на дисциплинарни наказания е превенция, която цели да предотврати неблагоприятните последици от евентуално извършено нарушение, които могат да са, както за лицето, евентуален нарушител, така и за мнозина други лица, свързани с неговата професионална дейност, и те (дисциплинарни наказания) следва да се прилагат при достатъчно обосновано съмнение за извършено нарушение. В конкретния случай, ищецът е допуснал нарушение на служебната дисциплина на 26.11.2021 година от 8.30 часа до 8.40 часа при приемане и сдаване на XI-та група, като застъпващ постови на пост № 12 заедно с колегата си младши инспектор С. М. А. - надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория (отстъпващ постови) при извършване на сутрешна проверка на лишените от свобода на пост № 12, XI-та група при широко отворени врати, влезли заедно в спалните помещения, с което са създали предпоставка за опасност на техния живот и здраве, както и за сигурността на затвора [населено място].

Тези констатации не са оспорени от ищеца към този момент, което е достатъчно да се приеме, че е било налице обосновано съмнение за извършено нарушение, за което му е било наложено наказание.

Не се твърди, нито е доказано по делото, че това дисциплинарно нарушение не е било извършено.

Доколкото в настоящото производство по реда на чл. 204, ал. 3 от АПК не се установи твърдяната от ищеца нищожност на Заповед № Л-6/06.01.2022г., издадена от началника на СЦЗ, от която се претендират вреди, то е налице липсата на един от елементите от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Това съответно прави безпредметно обсъждането налице ли са останалите два елемента от фактическия състав на

цитираната норма.

При това положение, исковата претенция за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени и неимуществени вреди, в следствие на нищожна заповед, следва да бъде отхвърлена като неоснователна, както и законна лихва върху обезщетението, като акцесорно вземана, обусловено от съществуването на главницата.

Предвид изхода на спора на ищеца не се дължат разноски в настоящото производство. С оглед волеизявлението на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ОД на ответникът следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, което според настоящия съдебен състав следва да бъде определено в размер на 100 лв., което е в съответствие с разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, при съобразяване с фактическата и правна сложност на делото.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, първо отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на О. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]01. чрез адв. И. Ю. от САК, с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди причинени от нищожна Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, представляваща пропуснати от ищеца ползи в размер на 750 лв., а именно допълнителни възнаграждения (бонуси) и ДМС, които се полагат на ненаказаните служители в размер на 550 лв. бонуси и 200 лв. купони за храна, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.01.2023 г. до окончателното изплащане на вземането и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв., причинени от Заповед № Л-6/06.01.2022 г. на началника на СЦЗ, от датата на издаването на заповедта, ако бъде обявена за нищожна, до окончателното изплащане на задължението, ведно със законната лихва върху същото, считано от 01.11.2021г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА О. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]01, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, сумата в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.